

[Erhard Jakobsen.]

bor hos familie, hvad der er det allerværste, eller hos fremmede i et lejet værelse — kunne betale for et parcelhus i dag? Vi prøver at regne igen. Af dem, der ingen lejlighed har, ligger kun 61 af de 842 over mindrebemidletgrænsen, d. v. s. over ca. 20.000 kr. skattepligtig indkomst eller omkring 25.000 kr. i alt om året. Det vil sige, at de har 500 kr. eller derover om ugen. Men det vil altså sige, at alle de øvrige ligger under; de har en ugeløn på under 500 kr. Jeg tror, den højtærede boligminister vil kunne svare på det, hvis jeg spørger: hvor i en radius af 15 km fra København vil det være muligt at bygge et parcelhus, som man kan bo i, til en udgift af under 500 kr. om måneden? Jeg tror ikke, det kan lade sig gøre nogetsteds. Der er adskillige mennesker med en lavere indkomst, der får et parcelhus, men det er sandelig, fordi de køber et af de mange, mange parcelhuse, der er i forvejen. Det er nemlig noget, man også skal tage i betragtning. I Københavns omegn — og i en række provinsbyer i øvrigt — bor der lige så mange mennesker i parcelhuse som i lejligheder, og derfor vil der stadig være parcelhuse til salg, og dem kan man købe væsentligt billigere, end man er i stand til at bygge et nyt parcelhus. Dette mener jeg man bør tage som udgangspunkt, når man vil bedømme, om der fortrinsvis skal bygges parcelhuse eller lejligheder, som folk, der har 300-400 kr. om ugen, kan betale.

Lad os sige, at et parcelhus koster 100.000 kr. — det er lavt regnet i Københavns omegn — så er den årlige husleje ikke under 8.000 kr., måske snarere 10.000 kr. om året, og det bliver 600-700-800 kr. om måneden. Der er ikke én af dem, der står i vort boligkartotek, der er i stand til at betale den pris, og så er det altså ikke dem, vi hjælper. Ja vel, siger man så, men hvis man bygger et parcelhus, flytter nogle af dem, der bor i en almindelig lejlighed, derover. Det gælder, hvis man ser bort fra kommunegrænserne, men det gælder ikke inden for den enkelte kommune. Der sker meget ofte netop det, at det er et velhavende ægtepar uden børn, der køber et parcelhus, hvor der er plads til en familie med 5 børn; familien med de 5 børn bor stadig væk i den 2 værelsans lejlighed, og når den gør det,

er det, fordi den ikke har råd til at betale for en større. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at man i Gladsaxe for nylig havde en række store lejligheder til udleje — det var i et boligselskab — og huslejen var efter moderne forhold ikke alt for stor, 450-550 kr. om måneden, hvilket er langt under, hvad et parcelhus ville koste. 90 familier med 3 børn og derover fik tilbuddet, men der var kun 3, der reagerede; de 87 havde ikke råd til det; de blev boende i den 2 værelsans, hvor de boede i forvejen. Disse tal bør man tage som udgangspunkt — og ikke nogen snak for at få tolk til at tro, at det ene parti hellere vil skaffe parcelhuse til alle borgere end andre partier.

Jeg ved, der er nogen, som har sagt, at alle folk skal have en bil. Jeg kan godt forstå, det er mere populært at sige, at alle skulle have et parcelhus. Men hvorfor så ikke tage munden fuld og sige: alle folk skal have et hus til 250.000 kr.? Vi kan lige så godt love folk meget, når vi ved, vi ikke kan opfylde det alligevel.

**Boligministeren (Carl P. Jensen):** Om det ærede medlem hr. Rimstads dagsordensforslag vil jeg gerne foreløbig gøre den bemærkning — jeg har endnu ikke set det på tryk — at man vel næppe selv i et forslag kan fiksere huslejereguleringens endelige bortfald. Jeg mener imidlertid, at det må ligge uden for det foreliggende lovforslags rammer, men det må jeg naturligvis overlade til den højtærede formand. Jeg skal blot her minde om, at vi jo har bebudet et selvstændigt lovforslag vedrørende ændringer i lejeloven.

Jeg takker i øvrigt de ærede ordførere — i hvert fald for det givne tilsagn om at gå ind i et sagligt udvalgsarbejde.

Det kan vel på sin vis beklages, at der er forløbet 14 dage siden fremsættelsen af det lovforslag, vi i dag har til behandling, men jeg forstår meget vel oppositionens ønske om at få den fornødne tid, og derfor har jeg også været enig i denne udsættelse. På den anden side har tiden siden da ikke mindst i en vis del af pressen, som også det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen omtalte — jeg tænker her særlig på et af vore middagsblade, og jeg skylder vel at tilføje, at jeg ikke tænker på Ekstrabladet — været kraftigt benyttet til ikke at vej-